

KINKEIDAI
Seimos paslaptys

2.

GALIMYBĖ SUGRĮŽTI

RACHEL BAILEY

Svajonų
ROMANAI

Knygute.lt

Rachel Bailey
(Reičelė Beilei)

GALIMYBĖ SUGRĮŽTI

Antrasis serijos
Kinkeidai. Šeimos paslaptys
romanas

Versta iš Rachel Bailey What Happens in
Charleston..., 2012

© Rachel Bailey 2012

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Ignė Norvaišaitė-Aleliūnienė, vertimas iš anglų
kalbos, 2014

© Ramona Balytė, dizainas, 2014

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2015

ISBN 978-609-406-882-9

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2015

PIRMAS SKYRIUS

Saujoje tvirtai gniauždamas telefoną Metjus Kinkeidas pro ligoninės durų stiklą stebėjo savo sūnų.

Trimetis Flinas buvo atsilošęs į pagalves, jo veidelį rėmino išsidraikiusių tamsių plaukų kupeta. Abiejose lovos pusėse sėdėjo tetos, Meto seserys – Lilė ir Lorelė – kalbindamos ir linksmindamos berniuką. Nuo tada, kai prieš metus mirė jo žmona, Meto šeima elgėsi nepriekaištingai. Visi susibūrė ir visokeriopai palaikė Metą su Flinu.

Šįkart to nepakaks.

Palatoje, kurioje įkalintas Flinas, visi per tris kartas iš laivybos sukaupti Kinkeidų turtai buvo beverčiai.

Jei ne išblyškusi Flino oda bei iš nuovargio po akimis tamsuojantys ratilai, pašaliniai nė neįtartų, koks pavojus šiuo metu kyla jo sveikatai. Neįtartų, jog tetos, prieš įleidžiamos į atskirą palatą, turėjo praeiti dezinfekcijos procesą, kad prie nusilpusios berniuko imuninės sistemos neprasibrautų bakterijos.

Stebėdamas, kaip Lilė stengiasi jo sūnų išmokyti žaidimo rankomis – mažam vaikui tai

tokia graži ir įprasta veikla – Metas nurijo gerk-
lėje kylantį jausmų gumulą. Jis ką tik grįžo iš
susitikimo su gydytojais, kurie atskleidė šiu-
pinančius faktus – Flino kūnelis vis dar sten-
giasi atsigauti po aplastinės anemijos¹. Jei iki
šiol taikomi gydymo būdai nepadidins kraujo
kūnelių skaičiaus, teks ieškoti drastiškesnių
būdų.

Vienas jų – kaulų čiulpų persodinimas.

Meto oda vėl pašiorpo, visai kaip tada, kai
pirmąkart išgirdo siaubingus žodžius. Flinas
toks mažas, per mažas patirti šitokią procedū-
rą. Be to, pirma reikėjo rasti tinkamą donorą.
Tinkamiausias pasirinkimas būtų brolis arba
sesuo, bet Flinas jų neturėjo. Antras eilėje –
vienas tėvų, tačiau dėl alergijos penicilinui
Metas nustumtas į paskutinę vietą. Gydytojai
nenorėjo rizikuoti ir perduoti trimečio gyvybei
galimai pavojingą alergiją. Kilus infekcijai an-
tibiotikai būtų vienintelė Flino viltis išgyti.

Logiškai mąstydamas jis suprato, kodėl gy-
dytojai nenorėjo atsisakyti galimybės naudoti
tokį įprastą gydymo būdą – jie išsamiai paaiš-

---

¹ Liga, kurios metu sutrinka kaulų čiulpų funkcija
(čia ir toliau – vert. pastabos).

kino apie užfiksuotus atvejus, kai alergijos buvo perduotos kartu su kaulų čiulpais. Bet dėl to jis nesijautė geriau. Norėjo ką nors nuveikti – bet ką – kad tik padėtų savo berniukui.

Metas sugniaužė kumštį ir prispaudė prie saulės rezginio beviltiškai mėgindamas numalšinti skausmą. Jis apvylė sūnų, kai šiam labiausiai jo reikėjo, ir ši mintis buvo nepakečiama.

Žinojo – brolis ir seserys primygtinai – norės pasitikrinti, ar yra tinkami donorai, ir jis bus jiems dėkingas, bet gydytojai pesimistiškai vertino tikimybę, kad tarp jų atsiras donoras.

Vadinasi, liko vienintelė išeitis. Dar vienas žmogus, turintis tiesioginį ryšį su Flinu. Jo biologinė motina.

Metas dar stipriau sugniaužė telefoną, pasuktinį kartą pažvelgė į berniuką, žaidžiantį su tetomis, ir patraukė koridoriu, ieškodamas nuošalesnės vietos.

*****

Žvilgtelėjusi į laikrodį Siuzana stvėrė iš spausdintuvo lendančius lapus. Iki susitikimo su banko direktoriais ir kitomis svarbiomis komandomis liko dvylika minučių – kadangi pristatymas vyks kabinete netoliese, tikrai

spės. Ji visą savaitę dirbo iki vėlumos ruošdama naują viešųjų ryšių planą keičiamam banko įvaizdžiui ir patyliukais vylėsi, kad užsakovams patiks. Naujo įvaizdžio kūrimas – svarbus banko ėjimas, o su juo susiję ryšiai su visuomene – didžiausias Siuzanai ir jos komandai tekęs projektas, bet jų sukurtos strategijos tikrai pasieks reikalingą apimtį ir sukels šurmulį vietos bendruomenėje.

Suskambus telefonui čiupo jį, kitą ranką kišdama į švarko rankovę.

- Siuzana Pariš, - atsiliepė nužvelgdama stalą, kad įsitikintų paėmusi viską, ko reikės pristatymui.

- Labas rytas, Siuzana, - nepažįstamo vyro balsas buvo įsitempęs. - Skambina Metjus Kinkeidas.

Išgirdusi vardą akimirksniu suakmenėjo, jos krūtinė apsunko. Metjus Kinkeidas. Greisės Kinkeid, moters, kuriai atidavė savo naujagimį, vyras. Prasibrovē pro jos iškeltą užtvarą užplūdo tos dienos prisiminimai, to ypatingo me-to jos gyvenime – tų kelių trumpų su naujagimiu berniuku praleistų valandų, prie jos prigludusio maloniai šilto ir švelnaus jo kūnelio. Laiko trupinėlio prieš visiems laikams perduodant jį tėvams, įteikiant jiems dovaną – kūdikį –

ir išgelbstint savo motiną nuo finansinės pražūties.

Paskui jos protas ėmė veikti.

- Kūdikis, - sušnabždėjo ji jausdama, kaip smarkiai spaudžia širdį. - kažkas jam atsitiko, - antraip jis tikrai neskambintų.

Ragelyje pasigirdo trūksmingas atodūsis.

- Jis serga.

Serga? Jos skrandis smuko žemyn. Vos prieš porą mėnesių jam suėjo treji. Siuzana numetė aplanką ant stalo ir klestelėjo kėdėje.

- Kas jam negerai? - nors vylėsi, kad liga nesunki, sveikas protas kalbėjo, jog dėl paprasto peršalimo jis neskambintų.

- Buvo užsikrėtęs virusu, - atsakė Metjus natūraliai kимиu balsu, - ir jo organizmas dar visiškai neatsigavo.

Tas mažytis kūdikėlis, kurį ji augino savo gimdoje, kenčia. Toji mintis atrodė beveik nepakeliama.

- Kuo galėčiau padėti?

- Tikėjaisi, kad to paklausi. Gali būti, kad jam reikės persodinti kaulų čiulpus. Didžiausia tikimybė, kad tinkamas donoras būtų brolis, sesuo arba vienas tėvų, bet aš netinku, - prieš tęsdamas jis nutilo ir atsikrenkštė. - Mano bro-

lis ir seserys norės padėti, bet...

- Kada turėčiau atvažiuoti? - pasiteiravo ji nė nesusimąšiusi.

- Tu atvažiuosi, - ištarė jis lyg garsiai tai patvirtindamas. Tuose žodžiuose Siuzana išgirdo jį apėmusį didžiulį palengvėjimą.

- Žinoma. Kada man atvykti?

- Dėl persodinimo dar nenutarta - gydytojai nori pirma atlikti tyrimus ir pasirengti, jei to vis dėlto prireiks, - jis sudvejojo ir pridūrė: - bet norėčiau, kad atvyktum kuo greičiau.

Pulsui tvinksint visame kūne ji apsidairė kabinete, paskui vėl žvilgtelėjo į laikrodį. Darbdaviai jai skolingi atostogų, o padėjėja žino viską, kas vyksta, ir galėtų ją pavaduoti. Be išankstinio perspėjimo paimtos atostogos gali šiek tiek sutrikdyti karjerą, bet jei tam mielam kūdikėliui jos reikia, ji nedvejos. Po pristatymo viską gali perduoti padėjėjai ir dar šią popietę išskristi.

Ištraukusi apatinį stalčių išėmė atostogų prašymo formą.

- Tu vis dar gyveni Čarlstone? - paklausė ji.

- Taip. Tu ne?

- Dabar aš Džordžijoje. Kaipmat paprašysiu atostogų ir atvyksiu popietiniu skrydžiu, - jai

jau sukosi galva nuo reikalų, kuriuos turi sutvarkyti, ir darbų, kuriuos reikia perduoti padėjėjai prieš išeinant iš pastato.

- Galime susitarti, kad tyrimus atliktų Džordžijoje, - jis kalbėjo lėtai ir nenorą ji išgirdo dar prieš jam prisipažįstant: - Bet man labiau patiktų, kad būtum šalia, jei kiltų krizė.

- Aš taip pat to norėčiau, - be to, laukdama rezultatų vis tiek negalėtų sutelkti dėmesio. - Kurioje jūs ligoninėje?

- Šv. Andriaus, bet atsiųsk man skrydžio laiką - pasitiksiu tave oro uoste.

Paėmusi formą ji atsistojo ir patraukė koridoriu iki viršininko kabineto, kad dar prieš pristatymą įteiktų prašymą.

- Pasistengsiu atvykti dar šiandien.

- Tada iki pasimatymo. Ir, Siuzana, - pridūrė jis vėl nuo jausmų apsunkusiu balsu, - ačiū.

- Nėra už ką, - pasakė ji belsdamasi į viršininko kabineto duris ir baigė pokalbį.

*****

Po kelių valandų pro atvykimo vartus tempdama rankinį bagažą ant ratukų ji pastebėjo Metjų Kinkeidą. Daugiau nei šešių pėdų ūgio vyro, vilkinčio tamsiai mėlynu kostiumu trumpai kirptais tamsiais plaukais sunku nepa-

stebėti. Ji aiškiai prisiminė susitikimą su juo ir Greise prieš pasirašant surogatinės motinystės sutartį – dabar jai kaip ir anuomet užgniaužė kvapą.

Tačiau tokią reakciją ji atmetė – tai niekaip nesusiję su čia atvedusiu reikalu.

Jo sūnumi.

Jai priartėjus Metjus ją pastebėjo ir pasisveikindamas linktelėjo, tada paėmė lagaminą.

– Dėkoju, kad taip greitai atvykai.

– Džiaugiuosi galėdama padėti, – nuoširdžiai ištarė ji.

Iki automobilio ėjo tylėdami – jai kilo tiek daug klausimų, kad nežinojo, nuo ko pradėti, o Metjus, regis, buvo pasiklydęs savame pasaulyje. Laukdamasi ji daugiau bendravo su jo žmona – Greisė labai džiaugėsi kūdikiu, todėl su ja buvo lengva kalbėtis. Galbūt visus klausimus geriausia palikti Greisei.

Ji pažvelgė į žydrą Čarlstono dangų. Praėjo beveik treji metai nuo tada, kai išvažiavo. Ji nusprendė gyventi Džordžijoje, bet gimė ir augo Čarlstone – šį miestą visada laikys namais.

Kai juodu susėdo į automobilį ir prisisegė saugos diržais, ji pasiteiravo:

- Ar dabar su juo Greisė?

Jo kūnu, regis, nubėgo šurpas, paskui tik krūtinė kilo ir leidosi jam pro akinius nuo saulės žvelgiant į kitus automobilius aikštelėje. Prabilęs jis neatsisuko.

- Dabar su juo mano mama. Rytą jį prižiūrėjo mano seserys, bet per pietus jas pakeitė mama, - jo skruoste trūkčiojo raumuo - Metjus buvo toks įsitempęs, kad ji išsigando jį subyrėsiant į gabalėlius. Paskui jis pridūrė: - Greisė prieš metus mirė.

Ji nevalingai pakėlė ranką ir užsidengė burną, kad užtildytų beištrūkstantį aiktelėjimą.

- Nuo ko? - paklausė ji pro pirštus ir pasigailėjo. Vyru netekus žmonos, o mažam berniukui mamos priežastis nėra svarbi.

- Žuvo sudužus nedideliam lėktuvui, - jis vis dar nepažvelgė į ją ir neužvedė automobilio, tik nejudėdamas sėdėjo šešėliuotame salone.

- Ak, Metjau, apgailestauju, - juos ji laikė tobula pora, vyrų ir žmona, kuriems visas pasaulis po kojomis - gražūs, turtingi, lankomi sėkmės, įsimylėję. Rodėsi, kad taip negailestingai juos išskyrus buvo nusižengta gamtos dėsniams.

- Neapgailestauk. Juk ne tu kalta, - jo žo-

džiuose kažkas slypėjo – aišku, kad dėl žmonos mirties jis kažką kaltina. Klausimas jau sukosi ant liežuvio galo, bet ji neturėjo teisės toliau kalbėti tema, kuri jam kelia gniuždantį skausmą. Nors išnešiojo šio vyro vaiką, ji tebėra nepažįstamoji. Nepažįstamoji, kuriai nedera pamiršti ribų ir leistis apimamai netikro intymumo pojūčio vien todėl, kad juos sieja vienas dalykas. Gedėdamas žmonos Metjus Kinkeidas nusipelno privatumo.

Mintimis grįžusi atgal Siuzana atsitiesė minkštoje keleivio sėdynėje ir užsiminė apie svarbiausią dalyką.

– Papasakok, kas Flinui.

Neramūs jo pirštai ritmingai bilsnojo į vairą.

– Jis užsikrėtė parvovirusu.

– Maniau... – pasijutusi kvailai ji nutilo.

Jis pakreipė galvą ir pažvelgė į ją.

– Kad juo užsikrečia tik šunys? – jis nelinksmiai šyptelėjo. – Ir aš taip maniau. Pasirodo, jų yra įvairių tipų ir Flinas užsikrėtė kitokia atmaina. Nuo jos vaikams gali išberti skruostus. Jam taip ir buvo – skruostai paraudo, vargšelis atrodė lyg antausį gavęs. Išskyrus tai, visa kita priminė lengvo gripo požymius. Nieko neįprasto.

- Bet?.. - jam nutilus paklausė ji.

Jis nykščiu patrynė kaktoje įsirėžusias raukšles.

- Bet jis iki galo nepasveiko. Buvo mieguistas, pavargęs, kaip nesavas. Kai nuvežiau pas gydytoją, atliko kelis tyrimus ir aptiko, kad jo baltųjų kraujo kūnelių kiekis sumažėjęs. Ne kritiškai, bet tyrimą pakartojus paaiškėjo, kad jų dar sumažėjo. Lygis vis krito. Gydytojai sakė tikėjęsi, kad sutrikimas trumpalaikis. Kad kaulų čiulpai vėl pradės juos gaminti, - jis susiraukė. - Bet nepradėjo.

- Ar jie išbandė kitus gydymo būdus? - paklausė ji, nors numanė, jog priešingu atveju nebūtų svarstoma apie tokį drastišką sprendimą.

Metjus linktelėjo.

- Kol kas jie nesuveikė. Gydytojai pasiūlė patikrinti šeimos narius - ar nėra tinkamo donoro. Tokiais atvejais didžiausia tikimybė, kad donoru galėtų būti kiti tų pačių tėvų vaikai. Antri eilėje - tėvai. Po to tikimybė mažėja.

- Būtent todėl reikia manęs.

- Būtent todėl reikia tavęs, - pakartojo jis ir akinius nuo saulės pakėlęs ant pakaušio atsiskuko į ją....